

Sygn. akt III PK 151/14

POSTANOWIENIE

Dnia 9 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z powództwa K. Ł.
przeciwko "F." F., G. spółce jawnej w K.
o odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 9 kwietnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego Sądu
Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w L.
z dnia 6 listopada 2013 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Nie spełnia obowiązku określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. powołanie się przez skarżącego na jakiegokolwiek względy, które w jego ocenie uzasadniają przyjęcie skargi do rozpoznania. Argumentacja uzasadniająca taki wniosek powinna nawiązywać do wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2006 r., II CSK 65/06, LEX nr

189753). W rozpoznawanej sprawie we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnieniu skarżący wskazał, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania - na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt. 4 k.p.c. - jest oczywiście uzasadnione. Zdaniem skarżącego żaden przepis w obowiązującym systemie prawa nie nakazuje ani też nie zakazuje zawierania przez strony stosunku pracy określonego rodzaju umowy o pracę (na czas określony, na czas nieokreślony) jak również nie określa bądź to przez nakazy lub zakazy okresu na jaki może być przez strony zawarta umowa o pracę na czas określony. Sąd Okręgowy uznał, że zastrzeżenie terminu obowiązywania umowy miało na celu obejście przepisów prawa pracy, gwarantujących ochronę pracownika w stosunkach z pracodawcą. Uznanie przez Sąd Okręgowy na podstawie art. 58 § 1 i § 3 k.c. w zw. z art. 300 k.p. zawartej umowy, jako nieważnej, pomimo zgodności zamiarów stron przy zawarciu umowy zarówno co do rodzaju umowy jak i długości okresu jej obowiązywania, narusza w sposób oczywisty zasadę swobody zawierania umów i kształtowania jej treści przez strony stosunku pracy.

Powołując się na oczywistość naruszenia prawa przez zaskarżone orzeczenie, skarżący obowiązany była wykazać kwalifikowaną postać tego naruszenia, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Przedstawiony wniosek takiej oczywistości nie wykazuje.

Powołana w skardze oczywistość naruszenia art. 58 § 1 i § 3 k.c. w zw. z art. 300 k.p. w istocie odnosi się do kwestii ustalenia faktów lub oceny dowodów. Mając powyższe na uwadze należy wskazać, że w motywach zaskarżonego orzeczenia Sądu drugiej instancji nie można dostrzec błędu w zastosowaniu prawa lub jego wykładni. Zgodnie z art. 382 k.p.c. postępowanie apelacyjne polega na merytorycznym rozpoznaniu sprawy, a wyrok sądu drugiej instancji musi opierać się na jego własnych ustaleniach faktycznych i prawnych (por. uchwałę SN z dnia 23 marca 1999 r., III CZP 59/98, OSNC 1999 nr 7-8, poz. 124). W niniejszej sprawie Sąd drugiej instancji oceniał stan faktyczny niniejszej sprawy od złożenia pozwu aż do zamknięcia rozprawy apelacyjnej. W tym stanie rzeczy podnoszone w skardze zarzuty i ich uzasadnienie są oczywiście bezzasadne. Odmienna ocena

okoliczności faktycznych nie może być uzasadnieniem dla wykazania oczywistości naruszenia powołanych w skardze przepisów. Sąd Najwyższy nie jest uprawniony zaś do badania prawidłowości zarówno ustaleń faktycznych, jak i oceny dowodów, dokonanych przez sąd drugiej instancji. O ile bowiem ten ostatni również jest „sądem faktu” i w myśl ogólnie niekwestionowanych zapatrywań orzecznictwa oraz doktryny kontynuuje postępowanie merytoryczne (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 13 kwietnia 2000 r., III CKN 812/98, OSNC 2000 nr 10, poz. 193; z dnia 5 lutego 2006 r., IV CK 384/05, niepublikowany; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2002 r., III CZP 62/02, Biul. SN 2003 nr 3, s. 14), o tyle Sąd Najwyższy jako „sąd prawa”, rozpoznając nadzwyczajny środek odwoławczy w postaci skargi kasacyjnej, jest związany ustalonym stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Nie jest przy tym możliwe, przy uzasadnianiu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, odwołać się wprost do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, ponieważ przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie oraz sformułowanie wniosku o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie stanowią dwa odrębne elementy konstrukcyjne skargi kasacyjnej.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.